

ת"פ 7568/05/14 - מדינת ישראל נגד אבי דן

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"פ 7568-05-14 מדינת ישראל נ' דן
בפני כבוד השופט ד"ר שאול אבינור

בעניין: מדינת ישראל
ע"י ב"כ עו"ד אלברט זמנסקי

המאשימה

נגד

אבי דן

ע"י ב"כ עו"ד אלעד רט

הנאשם

הכרעת דין

1. כמצוות הוראות סעיף 182 סיפא לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], תשמ"ב-1982, אני מודיע, בפתח הכרעת הדין, כי החלטתי לזכות הנאשם.

א. רקע כללי:

2. מעשה בסכסוך שכנים מתמשך, אודות הקמת רעש, בבית משותף רב-קומות ברח' בושם בתל-אביב (להלן - הבניין). גב' ילנה אגרוניק (להלן - המתלוננת) ואחותה גב' פולינה אגרוניק (להלן - האחות; וביחד - המתלוננות), מתגוררות יחדיו בדירה בבניין. בדירה שמעל לדירת המתלוננות מתגוררת משפחת סרור.

גב' מאיה סרור, בתם של בני הזוג סרור, התגוררה בתקופה הרלוואנטית לכתב האישום יחד עם הוריה בבניין (להלן - מאיה). הנאשם - חברה דאז של מאיה ובעלה דהיום - נהג לבקרה מדי פעם בדירת הוריה.

3. לטענת המתלוננות, מאז שמשפחת סרור נכנסה לבניין, לפני שנים רבות, החלו בני משפחה זו לגרום למטרדי רעש חמורים, אשר פגעו באיכות חייהן של המתלוננות ושכניהם הן הגישו תלונות רבות למשטרה. לעומת זאת, לטענת בני משפחת סרור, דווקא המתלוננות הן המטרידות אותם, בין השאר באמצעות הגשת תלונות שווא והקמת רעשים בעצמן.

המתלוננות אמנם מודות כי נהגו להקים רעשים - בדפיקות על קירות או תקרת דירתן, בהטחת מושב האסלה בשירותים שבדירתן או בדפיקות על סירים בחדר המדרגות - אם כי לטענתן מדובר אך ורק ברעשי תגובה לרעשי

משפחת סרור (להלן - רעשי התגובה).

4. האירוע דנא אירע ביום 22.2.13, שהיה יום הולדת של מאיה. הוריה של מאיה - בני הזוג סרור - שהו בבית מלון ומאיה הזמינה לארוחת ערב את הנאשם, את חברתה דנה ואת בעלה יניב (להלן גם - בני הזוג בן דוד).

לטענת המתלוננות, דפיקות חזקות נשמעו על תקרת דירתן ועקב כך החלה המתלוננת להשמיע רעשי תגובה, בדפיקות על סירים. הנאשם יצא מדירת בני הזוג סרור וירד לקומת דירת המתלוננות, לדבריו על מנת לברר את פשר הרעשים.

התיק דנא עניינו במה שקרה לאחר שהנאשם ירד לקומת דירת המתלוננות. לגרסת המתלוננות, הנאשם איים על המתלוננת בשיסוף גרונה, ירק עליה ואף תקף אותה בכך שסטר לה על פניה. הנאשם והעדים מטעמו מכחישים טענות אלה.

(1) התלונה במשטרה וחקירתה:

5. ביום 22.2.13 בשעה 18:10 הגיעה המתלוננת לתחנת השכונות של משטרת ישראל ומסרה את התלונה הבאה:

זה סכסוך כבר הרבה זמן ביני לבין השכן שגר מעליי. היום הוא דפק חזק על הרצפה הרבה זמן ואני החזרתי לו שדפקתי על סירים בדירה שלי ואחרי כמה דקות הוא ירד אלי דפק בדלת חזק פתחתי לו את הדלת הוא התחיל לצעוק עליי ועשה לי סימן של שיסוף גרון ואמר שהוא יהרוג אותי. הוא ירק עליי ובתגובה רציתי לירוק עליו בחזרה אבל לא היה לי רוק בפה והוא נתן לי סטירה על לחי שמאל ברגע זה נפלתי במדרגות והוא חזר הביתה שלו.

ש. כמה זמן מתמשך הסכסוך ביניכם?

ת. הרבה מאוד זמן, יש לנו מלא מסמכים.

ש. איך קוראים לו לחשוד?

ת. אני לא יודעת איך קוראים לו, הוא שמן וגדול חבר של חיה סרור או מאיה סרור (ר' נ/1. ההדגשות הוספו).

6. בעקבות התלונה הנ"ל נחקר הנאשם באזהרה, עוד באותו היום (ר' הודעתו מיום 22.2.13, ת/3). ואולם, לאחר זמן מה, ביום 10.4.13, הודע למתלוננת כי "לאחר בדיקת תלונתך הוחלט לא להוסיף לחקור בתלונתך" (ר' נ/5), דהיינו שהתלונה נגנזה בהיעדר עניין לציבור.

המתלוננות, בהתאם לעצה משפטית שניתנה להן, ביקשו לקבל את חומרי החקירה לידיהן, ולאחר מכן, ביום 13.5.16, הגישו ערר על החלטת הגניזה (ר' הודעת הערר נ/6). בעקבות הערר נפתח התיק מחדש. בחודש אוגוסט 2013, כחצי שנה לאחר האירוע, החלה השלמת חקירה. בהמשך הדברים הוגש כתב האישום שלפניי.

(2) עובדות כתב האישום ותשובת הנאשם לאישום:

7. עיקר עובדות כתב האישום המתוקן (להלן - כתב האישום), הינן כלהלן:

· ביום 22.2.13 בשעה 19:30 או בסמוך לכך, על רקע סכסוך שכנים בבניין, תקף הנאשם את המתלוננת בכך שסטר לה על פניה.

· כתוצאה מהמכה נפלה המתלוננת במדרגות וכתולדה מהנפילה נגרמו לה **"נפיחות קלה בזווית הלסת ושריטה במרפק ימין"**.

· באותן נסיבות איום הנאשם על המתלוננת בפגיעה שלא כדין בגופה, בכך שעשה לעברה תנועה של שיסוף גרון.

8. יוער כי השעה 19:30 - הנקובה כאמור בעובדות כתב האישום - הינה שגויה, שכן האירוע אירע בשעה 17:50 או בסמוך לכך (ר' בדו"ח הפעולה של השוטר פלאח סעידה שהוזעק למקום, נ/12). מכל מקום, על רקע העובדות הנטענות הנ"ל הואשם הנאשם בכתב האישום בעבירות הבאות: תקיפת זקן הגורמת חבלה של ממש, לפי הוראות סעיף 368(א) לחוק העונשין, תשל"ז-1977; ואיומים, לפי הוראות סעיף 192 לחוק זה.

9. הדין בתיק החל לפני מותבים אחרים ובסופו של דבר הועבר לשמיעת הראיות לפניי. תשובת הנאשם לאישום ניתנה בכתב ובה הודה הנאשם במפגש עם המתלוננת, במועד ובמקום הנטענים בכתב האישום, אך כפר בביצוע כל עבירה.

הנאשם ציין בתשובתו כי באותו היום ביקר את מאיה, והוסיף כי הוא ושכנים אחרים **"ניגשו לדירתה של המתלוננת עקב רעש חזק מאוד שעלה ממנה. משראו כי המתלוננת עצמה היא זו שמקימה את הרעש בכוונה, חזרו הנאשם והשכנים לדירותיהם. הנאשם לא תקף את המתלוננת"**.

ב. עיקר פרשת התביעה:

10. מטעם המאשימה העידו לפניי המתלוננת והאחות. בנוסף הוגשו מטעם המאשימה מספר מוצגים, וביניהם: תעודות רפואיות של המתלוננת (ת/1); הודעת הנאשם מיום האירוע (22.2.13, ת/3); ודו"ח העימות שנערך בין הנאשם לבין המתלוננת במסגרת השלמת החקירה (ביום 25.8.13, ת/4).

(1) עיקר עדות המתלוננת:

11. בחקירתה הראשית פרשה המתלוננת יריעה רחבה אודות קורות המתלוננות בבניין, מאז החלו להתגורר בו בשנת 1982. בין השאר סיפרה המתלוננת כי בשנת 1995 היא העירה למר אליהו סרור, וביקשה ממנו להימנע מלשחק כדורגל בדירה, כאשר בתגובה החלה הלה בעשיית **"פוגרומים"** ו**"גיהינום"** למתלוננות, שכללו יצירת רעשים קשים באמצעות מכות מקל ברצפה, גם בשעות הקטנות של הלילה ובאופן שלא אפשר למתלוננות לישון (ר' בפרוטוקול, עמ' 8 שורה 22 ואילך).

לגרסת המתלוננת הדברים התדרדרו לכלל איומים. עד כדי כך, שבהזדמנות אחת בשנת 1996 צעק מר סרור ממרפסת דירתו: **"להרוג אשכ(נ)זים, לגמור אותם עד הסוף"**; צעקה שפגעה במתלוננת במיוחד משום שהיא ואחותה הן נפגעות שואה וקרובים שלהן הושמדו על ידי הנאצים. עם זאת, המתלוננת ציינה כי בתגובה לדברים הנ"ל היא צעקה ממרפסת דירתה: **"שאלוהים יהרוג אותך במקום כל האשכנזים"** (שם, עמ' 9 שורה 5).

המתלוננת הוסיפה וטענה כי לאירוע מושא כתב האישום קדם אירוע נוסף, כחודש ימים קודם לכן (ביום

21.1.13), שאף בו היה מעורב הנאשם. לדברי המתלוננת, באותו אירוע קודם דפק הנאשם על דלת דירת המתלוננת בבעיטות ולאחר שהיא פתחה את הדלת הוא השליך שקית זבל של השכנה. לטענת המתלוננת, מכיון שבאותה העת לא הכירה את הנאשם היא שאלה אותו "מי אתה", אך הוא "לא אמר מילה" (ר' בפרוטוקול, עמ' 9 שורה 27. להלן - האירוע הקודם).

12. את האירוע מושא כתב האישום תיארה המתלוננת בעדותה הראשית כלהלן:

...ב-22/2 אנחנו יושבות ופתאום אנחנו שומעות שוב כמו בינואר (דהיינו באירוע הקודם - ש.א.), שוב דופקים מספר אנשים עם הרגליים על התקרה, עוד מעט תיפול התקרה, אני לקחתי, יש לי פטיש גומי, והתחלתי לענות בקיר, אחר כך לא מפסיקים, אני פתחתי דלת ואולי השכנים, דפקתי בדלת שכן אז היה שכן בשם גדי, אבל הוא לא היה אף אחד, אני דופקת לשכן גדעון, גדעון לא היה אבל ידעתי שאמא שלו חולה, לא היה אף אחד בקומה, לקחתי סיר וכף גדולה והתחלתי לדפוק אולי הם יפסיקו, פתאום אני עומדת, אני הייתי אז בת 77, אני עומדת בקומה עם הסיר הזה יחד עם אחות שלי, פתאום הוא יורד, אני עומדת עם הסיר הזה בידיים, פתאום, אני הסתכלתי למטה, פתאום אני רואה אותו הוא ירד אפילו חגים לא היו שומרים, והוא היה מתקרב כ-40 ס"מ ועשה לי סימן שהוא יחתוך לי ראש (מדגימה) אני לא כל כך מהפחדנים. אחר כך אני רואה פתאום במדרגות בין הקומות יושבת החברה שלו, מיה סרור זה השכנה של(נ), אז אני אמרתי עליה ואת חולדה פה, אז הוא (מצביעה על הנאשם) עשה לי טפו, ונתן לי מכה בצד שמאל, אני עשיתי ש(נ) צעדים והמזל שלי היה שאני הדפתי עם היד על הקיר, אחרת הייתי נהרגת אם הייתי נופלת, היד עצרה אותי ואני נפלתי על המדרגות עם צעקה. אחות שלי יצאה וגם צעקה הוא נתן לה מכה והתחילה (בוכה) לא היה לנו כוח, הוא ישר רץ אני לא ראיתי הוא רץ כי נפלתי במדרגות, אחותי עזרה לי לקום, חיפשו משקפיים כי נפלו כשנתן לי מכה, היא חיפשה לי את המשקפיים, היא לקחת את הסיר שנפל מהידיים הכניסה ואנחנו בקושי הלכנו למשטרה שזה ממש על ידינו, שם אנחנו ישבנו בספסל ופתאום אני מרגישה שאני עומדת להתעלף, אחותי ביקשה מים ונתנו לי שם מים והאחות אמרה בבקשה אמבולנס ולקחו אותי לבית חולים לחדר מיון. שם מדדו לחץ דם... (ר' בפרוטוקול, עמ' 10 שורה 3 ואילך. ההדגשות הוספו).

כעולה מהתיעוד הרפואי, המתלוננת התקבלה לטיפול בחדר המיון ביום 22.2.13 בשעה 18:32 (ת/1). עקב תלונתיה נבדקה המתלוננת, בין השאר, בפה ובלוע, ובממצאים - תחת "פה ולוע" - נרשם כלהלן: "כאב בפתיחת פה ללא סמני חבלה" (שם, בעמ' הראשון).

13. ב"כ הנאשם הגיש את שתי ההודעות שמסרה המתלוננת במשטרה. ההודעה הראשונה הינה הודעה קצרה מיום האירוע (22.2.13), בה סיפרה המתלוננת שהאירוע החל עת הנאשם דפק בחוזקה בדלת דירתן של המתלוננות (ר' ההודעה נ/1, שצוטטה בפסקה 5 דלעיל).

ההודעה השנייה נגבתה במסגרת השלמת החקירה, כחצי שנה לאחר האירוע (ביום 25.8.13), ובה מסרה המתלוננת בעיקרי הדברים כלהלן:

ת. ...לגבי המקרה האחרון עליו התלוננתי 22.02.2013 בשעה 17:50 דפקו בתקרה מעלי מספר אנשים בצורה חזקה משהו לא נורמלי. לקחתי סיר ויצאתי דרגות והתחלתי לדפוק על הסיר אולי משהו מהשכנים יצא ויעזור לנו, אבל

בקומה היה שקט, אחותי... עמדה מאחורי, ופתאום בשקט ירד אדם אחד ועשה עם היד סימן ככה שיחתוך לי את הראש (מדגימה תנועה שחיטה) במדרגות למעלה ישבה חברה שלו, ואני אמרתי לה גם את, והוא עשה טפו עלי ונתן לי מכה פה סטירה חזקה בלחי שמאל ואני התחלתי לצעוק וליפול במדרגות והקיר עצר אותי נפלתי באלכסון אחרת הייתי נהרגת, אחותי התחילה לצעוק הוא נתן לך מכה הוא נתן לך מכה, ואז כבר לא ידעתי איפה הוא נפל לי המשקפיים, אחותי עזרה לי, לא היה אף אחד בקומה לנו ועזרה לי לקום אנחנו חפשנו משקפיים שלי ועלינו ולאט לאט הלכנו למשטרה.

ש. האם הוא הגיע ודפק לך בדלת?

ת. הוא לא דפק, הדלת היתה פתוחה.

ש. מעדותך (בהודעה הראשונה - ש.א.) עולה שהוא התחיל לצעוק עליך כאשר פתחת לו את הדלת.

ת. דלת היתה פתוחה הוא לא צעק עלי כלום, רק נתן לי מכה ועשה תנועה של איום לפני שנתן מכה.

....

ש. מה הקשר שלו למשפחת סרור?

ת. ידעתי רק שהוא חבר של מאיה סרור זו פעם שניה שראינו אותו בחיים. בפעם הראשונה בתאריך 21.01.2013 שעה אחרי 17:00 (האירוע הקודם - ש.א.) היו אותם דפיקות נוראיות בתקרה ואני נתתי מכה בקיר ופתאום מישהו התחיל לדפק בדלת כאילו עכשיו תישבר דלת, אני פתחתי את הדלת ושאלתי מי אתה, הוא עשה טפו ככה (תנועת יריקה) ואל השכנה היה שק גדול עם אשפה, הוא נתן עם הרגל מכה וכל הזבל התפזר במדרגות והוא עלה למעלה, ואני לא ידעתי מי זה לא הכרתי אותו קודם, זו היתה פעם ראשונה בחיים שראיתי אותו. אחותי... הלכה להתלונן במשטרה ולא ידעה מה השם שלו... (ר' נ/2, שורה 7 ואילך).

14. בחקירה הנגדית הטיח ב"כ הנאשם במתלוננת את הסתירה בגרסתה באשר לתחילת האירוע, דהיינו: את העובדה שבהודעה הראשונה מסרה המתלוננת שהנאשם דפק בדלת ורק אז היא פתחה את הדלת, ואילו בהודעה השנייה (ובבית המשפט) טענה המתלוננת שהיא פתחה את הדלת ביוזמתה, לצורך הקמת רעשי תגובה, ורק לאחר מכן ירד הנאשם לקומה שלה.

המתלוננת השיבה כי מדובר ב"ערבוב" בין האירוע הקודם לבין האירוע דנא, ועמדה על טענתה זו גם כשנאמר לה שהגרסה הראשונה מופיעה לא רק בהודעתה הראשונה אלא גם במזכר שרשם החוקר (ר' בפרוטוקול, עמ' 12 שורה 15 ואילך, וכן בהודעה נ/1 ובמזכר נ/4).

15. באופן דומה, כאשר הוטח במתלוננת שבמסמכי המשטרה צוין שלא נראו עליה סימני אלימות (ר' גם נ/7), היא שוב טענה שנעשה "בלבול" בין שתי התלונות (ר' בפרוטוקול, עמ' 15 שורה 1). בהמשך הדברים, כשב"כ הנאשם הטיח במתלוננת שלא מדובר בשתי תלונות בלבד אלא בתלונות רבות מאוד,

השיבה המתלוננת: "אף תלונה סתם" (שם, עמ' 16 שורה 16. לתלונות הקודמות שהגישו המתלוננות ר' נ/11; כאשר, כך לטענת ההגנה, במסגרת בקשה לעיון בחומרי חקירה לא הועברו להגנה תלונות נוספות משום שתיקים ישנים בוערו).

16. באשר לפגיעות שנגרמו לה, לטענתה, סיפרה המתלוננת: "התנפח לי המקום איפה שנתן לי המכה (מצביעה על הלסת) אני 3 שבועות לא אכלתי אוכל כבד" (ר' בפרוטוקול, עמ' 14 שורה 13). ב"כ הנאשם שאל את המתלוננת, בהקשר זה, מדוע הטענות לשריטה אינן מופיעות במסמכים מיום האירוע; כלהלן:

ש. למה לא הזכרת את השריטה הזאת במשטרה?

ת. לפני בית חולים הייתי איזה 10 דקות במשטרה כמעט מתעלפת, ביקשתי ונתנו לי בקבוק מים, והאחות אמרה תזמינו אמבולנס. אני מתעלפת. במשטרה הזמינו אמבולנס.

ש. לא בגלל שריטה אלא בגלל שביקשת?

ת. בגלל שלא הרגשתי טוב בגלל לחץ דם.

ש. למה בחדר המיון לא מוזכרת השריטה?

ת. שריטה הייתה כשהתחלתי ליפול והקיר עצר אותי במרפק, אם הייתי נופלת ישר כבר לא הייתי בעולם הזה (ר' בפרוטוקול, עמ' 14 שורה 24 ואילך. יובהר כי הטענות לשריטה במרפק ימין מופיעות רק בתעודה מביקור אצל רופא יומיים לאחר האירוע, ר' בת/1).

17. המתלוננת אישרה כי היא ואחותה דיברו על אירוע מושא כתב האישום, גם לפני השלמת החקירה - שבמסגרתה נחקרה האחות לראשונה - אך הכחישה תכנון או תיאום גרסאות ביניהן, גם כשב"כ הנאשם הטיח בה קיומו של דמיון עד כדי זהות בין הגרסאות; כלהלן:

ש. כשקוראים את העדות שלך ואת העדות של אחותך בחודש אוגוסט, העדויות נראות קופי אותו דבר מילה במילה?

ת. זה מה שהיה.

ש. לא רק לגבי האירועים, יש שם ממש פרטים או ניסוחים שאתם משתמשות גם לגבי פרטים שוליים בדיוק באותן מילים, אני אומר לך שישבתן ותיאמתם את העדויות שלכן לפני שהלכתן למשטרה?

ת. זה לא נכון. זה מה שהיה. אני נשבעת לאלוהים שכל מילה שלי זה אמת.

ש. שתיכן טורחות לציין שהנאשם יורד בשקט בשקט במדרגות?

ת. אני לא שמעתי את הצעדים שלו. פנים שלו היו כמו עכשיו רוויי שנאה. הוא עשה לי סימן שהוא יחתוך לי ראש.

ש. שתיכן מוסרות לא רק את אותה עדות במהות, שתיכן מדייקות בפרטים שוליים ומשתמשות באותם ניסוחים, שתיכן מתארות בשקט ירד הנאשם, שתיכן מדברים

על תנועה של שחיטה, אחר כך שתיכן אומרות הוא עשה טפו, שתיכן מזכירות פרט שולי, שנפלו לך המשקפיים ואחר כך שתיכן יודעות לדבר בדיוק על הנזקים, בחילה ולחץ דם ומסיימות את ההודעה בתקציר של התלונה הקודמת של חודש ינואר, אני אומר לך ששתי הודעות כל כך דומות על גבול הזהות מראות שאתן ממש ישבתן ותכננתן מה להעיד במשטרה?

ת. זה לא נכון. יכול להיות שהעברית שלי לא מאה אחוז, העברית שלי לא, אנחנו לא אמרנו יחד, זה כל מה שהיה. יכול להיות שנפלו משקפיים שלי והיא חיפשה... (ר' בפרוטוקול הדיון בעמ' 15, שורה 18 ואילך).

18. המתלוננת סיפרה כי מבין דיירי הבניין היא מסוכסכת רק עם בני משפחת סרור. לראייה היא אף הפנתה למכתב מטעמה בעניין, שעליו הוחתמו מספר שכנים (ר' בפרוטוקול, עמ' 11 שורה 3; עמ' 17 שורה 29. המכתב, הנושא תאריך 9.6.13, הוגש וסומן נ/10). יחד עם זאת, במקום אחר אישרה המתלוננת כי אמנם הגישה תלונה גם נגד שכן נוסף, שלדבריה שבר פעמיים את דלת דירת המתלוננת ואף היכה פעם אחת את האחות בכך ש"נתן עם הדלת מכה" (שם, עמ' 16 שורה 23 ואילך; עמ' 17 שורה 5).

19. המתלוננת אישרה כי רעשי התגובה כללו מכות בקיר עם פטיש גומי, מכות עם מקל מטאטא בתקרה, טריקות אסלה ומכות על סירים. כשנשאלה המתלוננת אם המכות בתקרה גרמו לשבירת התקרה, היא הכחישה תחילה את הדברים (ר' בפרוטוקול, עמ' 11 שורה 13) אך בהמשך לא היתה חד-משמעית בנקודה זו; כלהלן:

ש. **נשברה פעם התקרה?**

ת. יכול להיות שפעם אחת. אנחנו התחלנו לענות, הפסקנו להתלונן במשטרה.

ש. **אני מציג לך תקציר תיק משנת 2008 שאת אומרת לא דפקתי בתקרה כי כבר שברתי את התקרה?**

ת. זה לא נכון. מה שהיטלר לא עשה הוא רוצה לעשות את זה (ר' בפרוטוקול, עמ' 16 שורה 30 ואילך. ההדגשות הוספו).

(2) עיקר עדות האחות:

20. גרסתה של האחות נגבתה רק במסגרת השלמת החקירה, כמחצית השנה לאחר האירוע. זאת, ביום 25.8.13, דהיינו באותו יום בו נגבתה ההודעה השנייה של המתלוננת.

הודעת האחות הוגשה חלף עדותה הראשית, ובה היא מסרה כלהלן:

אני זוכרת את המקרה ביום 22.02.2013 שעה בערב, היה ערב פורים שעה 17:00 לערך פחות או יותר, הייתי בבית עם אחותי ילנה. פתאום התחילו לדפוק בתקרה של הבית שלי כאילו עוד מעט התקרה תיפול, זה נמשך די הרבה זמן, פתחנו הדלת אחותי יצאה מהבית ואני הייתי בפתח של הדלת, ממש כל כך בשקט ירד בחור שאני מכירה אותו כי זו הפעם שניה שראיתי אותו זה היה החבר של השכנה מאיה/חיה, הוא ירד בשקט במדרגות, עשה עם יד ככה סימן לכיוון הגרון שלו סימן שהוא יחתוך ראש של אחותי (עושה תנועה של שחיטה) אחר כך עשה

טפו לכיוון של אחותי ופתאום נתן לה מכה עם היד לצד שמאל של הפנים שלה ואחותי התחילה ליפול במדרגות. אני לא יודעת איך החזיקה מעמד ואני הייתי בהלם, וצעקתי הוא נתן לך מכה הוא נתן לך מכה. הוא עלה למעלה חזרה ואני עזרתי לאחותי מצאנו המשקפיים שנפלו לה ובקושי קושי הגענו למשטרה, היא הרגישה עצמה כל כך רע שהזמינו אמבולנס לתחנה ולקחו אותה לבית חולים איכילוב. היינו בטיפול הרבה שעות עד שירד לה לחץ דם והיה בחילות, אחותי לא רצתה שאני אשאר לבד בבית וחזרנו למשטרה ונתנו תלונה.

היה עוד מקרה חודש לפני בתאריך 21.1.2013 שעה 18:00 בערך בערב (האירוע הקודם - ש.א.) אותו דבר היו דפיקות מלמעלה מהתקרה, ואנחנו נתנו מכה חזרה בקיר כסימן שיפסיקו, פתאום מישהו בא ודופק בדלת ואני לא יודעת איך לא נשברה הדלת, פתחנו את הדלת וראינו שעומד בחור ועשה טפו (תנועת יריקה) ואחותי שאלה אותו מי אתה והוא לא ענה. נתן מכה לזבל של השכנים והכל התפזר ואנחנו הזמנו משטרה, באו שוטרים ואני התלוננתי הגעתי למשטרה ומסרתי עדות תלונה. לא ידעתי שם שלו ואחותי שאלה השכנה ואחר כך הלכנו ברגל, ירדנו ופגשנו השכנה בקומה שלישית ושאלנו אם ראתה גבר גבוה והיא אמרה שהוא ירד במדרגות. יצאנו לשם וראינו אותו ברכב עצר וראינו שהוא באוטו יחד עם השכנה חיה מאיה מקומה שביעית קומה מעלינו.

ש.ת. אנחנו שמנו חוקר פרטי בלש ואמר באו נעשה שלום בית, נכנסנו ודיברנו ולחצנו ידיים ואחרי זה המשיך אותו דבר אבל אף פעם לא היה מכות, עכשיו זה כבר מכות, הגענו עד מכות (ר' ת/2, שורה 2 ואילך. ההדגשות הוספו).

21. בחקירתה הנגדית ציינה האחות, כמו המתלוננת, כי בני משפחת סרור "עושים לנו לא רק רעש, פוגרומים" (ר' בפרוטוקול, עמ' 18, שורה 29). ב"כ הנאשם שאל את האחות אם היא דיברה עם המתלוננת בטרם מסרה את גרסתה במשטרה, והיא השיבה: "לא היה צורך לדבר כי המקרה מה שהיה זה היה" (שם, עמ' 20 שורה 7).

22. בהמשך הדברים, כשהטיח ב"כ הנאשם באחות כי גרסתה וגרסת המתלוננת הן כמעט זהות, האחות השיבה:

ש. אני קראתי גם את העדות שלך וגם של אחותך ושתי העדויות הן כמעט זהות אחת לשנייה, וזה נראה לי קצת מוזר?

ת. לי זה נראה ברור כי זה אותו מקרה. זה מול עיניים שלי, זה אותו דבר.

ש. זה שהעדות הסיפור אתן מתארות אותו דבר זה בסדר אבל אתן משתמשות פעם אחר פעם, קודם סדר הדברים שאתן מתארות הוא בדיוק אותו דבר בשתי ההודעות, ושתיכן מזכירות פרטים שוליים ושתיכן מספרות בדיוק את אותן פרטים מהותיים ומשתמשות באותם ביטויים, שתיכן מספרות שהנאשם ירד בשקט, מדברות על תנועה של שחיטה, על שהוא עשה טפו, שתיכן דואגות להזכיר שנפלו לאחותך המשקפיים, שתיכן מספרות שמה שהיה לאחותך בבית חולים זה בחילה ולחץ דם, הפרטים הקטנים כל אחד רואה קצת שינוי, אצלכן שתיכן הכל כל כך בולט?

ת. בטח שאני ראיתי והיא ראתה אותו דבר, ומה שקרה זה קרה. אולי השפה שלי

לא כך מפותחת אבל זה אותו מקרה. מה שראיתי נתתי עדות. מה שראיתי בעיניים שלי (ר' בפרוטוקול, עמ' 20 שורה 10 ואילך).

(3) הודעת הנאשם ודו"ח העימות:

23. במסגרת פרשת התביעה הוגשו כאמור גם הודעת הנאשם מיום האירוע (22.2.13, ת/3) וכן דו"ח העימות שנערך בין הנאשם לבין המתלוננת במסגרת השלמת החקירה (ביום 25.8.13, ת/4).

24. בהודעתו נחקר הנאשם, באזהרה, בחשד לתקיפת המתלוננת ולאיומים עליה, ומסר כלהלן:

ת. הגעתי לחברה שלי (מאיה - ש.א.) בסביבות 16:30, היינו בבית אני, חברה שלי ועוד זוג חברים שלה, התחלנו להכין ארוחת ערב והתחלנו לשמוע דפיקות מלמטה מהקומה מתחת, לא התייחסנו לדפיקות, ואז התחלנו לשמוע צעקות וקלילות, לא הבנתי מה היא קיללה, היה ממש צעקות חזקות, הייתי בטוח שרוצחים מישהו, ירדנו אנחנו ועוד כמה שכנים וראינו שהדלת של ה(ש)כנה פתוחה, היא החזיקה כלים, היא התקרבה אלינו צעקה צעקות לא מובנות, ואנחנו ושאר השכנים עלינו יחד בחזרה, ראינו כי זו היא צועקת, עלינו לדירה סגרנו את הדלת, שמענו אותה עוד צועקת ואחרי כמה דק' היה שקט, ואז חברה שלי צלצלה למשטרה ואז באה המשטרה ושאלה מה קרה והסברתי מה שעכשיו סיפרתי לך ואמרו לי שאני חשוד בתקיפה ושאני אבוא איתם.

ש. אתה התקרבת לילנה?

ת. היא התקרבה אליי ליד כל השכנים, אבל לא נגעתי בה.

ש. לדברי ילנה ירקת עליה?

ת. לא ירק(תי) עליה, מוזר כל העניין הזה כי היא צעקה לי "מי אתה מי אתה".

ש. לדברי ילנה עשית לה סימן עם היד שתשסף את גרונה?

ת. ממש לא, אני לא פניתי אליה, היא צעקה "מי אתה מי אתה".

ש. ראית את ילנה בעבר?

ת. פעם אחת ראיתי אותה למטה שבאתי ל(נ)סוע עם חברה שלי, היא הסתכלה עלינו ברכב.

...

ש. (שאלת את) חברה שלך אם יש להם סכסוך מהעבר?

ת. סיפרה שיש שכנה משוגעת, ועל מקרי עבר.

ש. ילנה אמרה כי היא שמעה דפיקות מהדירה שלכם ואז דפקה בחזרה ואתה בתגובה ירדת למטה אליה לדירה ודפקת לה בחוזקה על הדלת?

ת. לא היה, שירדנו למטה הדלת שלה היתה פתוחה בכלל.

- ש. ילנה אמרה כי סטרת לה וכתוצאה מכך היא נפלה על הרצפה?
- ת. לא היה ולא נברא.
- ש. מוכן לעימות מולה?
- ת. תמיד.
- ש. חברים שלכם היו אתכם כל הזמן?
- ת. כן.
- ש. היה מישהו עם השכנה בדירה?
- ת. השכנה המבוגרת הייתה עם עוד אחת, אני לא יודע מי זו (ר' ת/3, שורה 2 ואילך. ההדגשות הוספו).
25. בעימות שנערך בין הנאשם לבין המתלוננת, כאמור במסגרת השלמת החקירה, הכחיש הנאשם את טענות המתלוננת. באופן קונקרטי הכחיש הנאשם את עצם קרות האירוע הקודם וכן את טענת המתלוננת כי סטר לה באירוע דנא (ת/4, שורה 12).
- הנאשם הוסיף וסיפר כי במקום האירוע נכחו גם מאיה, בני הזוג בן דוד ועוד שלושה שכנים שאינם מוכרים לו. המתלוננת השיבה כלהלן:
- המתלוננת: ...הוא עשה לי גם ככה (תנועת שחיטה עם היד) לא היה שום שכנים אף אחד לא היה בקומה שלנו היה ערב פורים אנשים לא היו.**
- הנאשם: זה לא היה בפורים זה היה בתאריך 22.02.2013 היא עשתה רעש ירדנו כולנו וראיתי אותה פעם אחת ירד(נו) מהקומה למעלה ואיך שהוא היא האשימה אותי שהרב(צ)תי לה... (ת/4, שורה 17 ואילך).**

- ג. **עיקר פרשת ההגנה:**
26. מטעם ההגנה העידו הנאשם עצמו, בני הזוג בן דוד, וכן מאיה ואמה, גב' לילי סרור (להלן - גב' סרור).
- (1) **עיקר עדות הנאשם:**
27. הנאשם פתח את עדותו הראשית בתיאור נסיבותיו האישיות כאדם נורמטיבי לחלוטין, הנשוי למאיה ואב לילד, אשר שירת בצבא ומעולם לא הסתבך בפלילים (ר' בפרוטוקול, עמ' 25 שורה 8 ואילך). באשר ליום האירוע טען הנאשם כי הגיע לדירתה של מאיה משום שהוריה נסעו והשניים תכננו ארוחת ערב עם חברתה של מאיה ובעלה.
- הנאשם הכחיש כי הם עשו רעשים חריגים כלשהם והוסיף ותיאר את התפתחות האירוע כלהלן:

ת. אנחנו מתוכננים לארוחה שההתכונות זה בעיקר לחמם דברים מבושלים כבר, בעיקר מיקרוגל. ואז אנחנו שומעים צעקות שלאשתי זה לא היה חריג. לנו שאנחנו לא חיים בבניין ולא מכירים זה כן היה חריג. זה היה ממש צעקות כאילו הורגים מישהו.

ש. מה אתה עושה אז?

ת. אני מאינסטינקט שלי פותח את הדלת ובא לצאת החוצה לראות מה קורה יחד עם דנה שיוצאת איתי או אחריי ממש ביחד. אשתי בגלל שהיא מכירה את ההצגות האלה אומרת שהיא לא רוצה ומעדיפה להישאר בפנים.

ש. מה אתה רואה כשאתה יוצא החוצה?

ת. אנחנו יוצאים ולא רואים כלום רק שומעים צעקות. יורדים קומה אחת למטה, ואני נעמד במדרגה האחרונה לפני הקומה עצמה, מאחורי דנה, חשוב לציין שבאותה עת ירדו אתנו עוד איזה 4-5 שכנים לפחות, לא רק אנחנו נבהלנו מהצעקות, ירדו שכנים שאני לא מכיר אותם.

ש. מה אתה רואה מולך?

ת. מולי אני אפילו לא זוכר, אני לא מכיר, אני לא זוכר אפילו מי מהם אבל מולי עומדת אחת מה(ן) עם סירים וצועקת ודופקת בסירים.

ש. מה אתה עושה?

ת. אני שואל אותה מה קרה, היא צועקת לי מי אתה מי אתה, אנחנו מבינים שאין שום דבר מיוחד וכל מי שהיה כולל השכנים כולם עושים אחורה פנה וחוזרים במדרגות לבית, מבחינתי פה הסתיים האירוע. כן התקשרנו למשטרה לדווח על זה אבל מסתבר שדקה לפני זה היא התקשרה, הגיעה משטרה והמשטרה שאלה אותי אם אני מוכן להתלוות אליהם, אמרתי להם אין בעיה והתלויתי אליהם. כבר אז במשטרה אמרו לי שהן טורדניות ודברים כאלה, אני מבחינתי ידעתי שלא עשיתי שום דבר מיוחד, אמרתי באותה עת למשטרה על שאר השכנים שהם לא קשורים אליי שירדו ובגלל שהתיק נסגר אז לא חקרו אף שכן (ר' בפרוטוקול, עמ' 26 שורה 5 ואילך. ההדגשות הוספו).

28. הנאשם עמד על גרסתו זו גם בחקירה נגדית. לשאלות ב"כ המאשימה ציין הנאשם כי הוא מעולם לא התגורר בבניין וחזר וטען כי במועד האירוע הם לא הקימו כל רעש חריג. הנאשם אישר כי באותו היום היה יום ההולדת של מאיה, אך הוסיף כי הם לא תכננו מסיבה מרובת משתתפים אלא רק ארוחה מצומצמת עם זוג חברים אחד בלבד (ר' בפרוטוקול, עמ' 28 שורה 7 ואילך).

29. באשר לאירוע עצמו טען הנאשם כי הוא פתח את דלת משפחת סרור וירד למטה משום שנשמעו צעקות, "כמו (ש) כל אזרח טוב היה עושה" (ר' בפרוטוקול, עמ' 29 שורה 10). הנאשם סיפר כי עמו ירדה גב' בן דוד, בעוד שבעלה ומאיה ירדו רק לאחר מכן וגם לא את כל גרם המדרגות עד לקומת דירת המתלוננות. ב"כ המאשימה הטיח בנאשם כי מאיה מסרה בהודעתה במשטרה שהארבעה ירדו יחדיו, אך הנאשם עמד על שלו וטען שמאיה אולי אינה זוכרת (שם, שורה 17 ואילך).

30. ב"כ המאשימה עימת את הנאשם עם האמור בהודעתו, שם מסר כי המתלוננת התקרבה אליו (לציטוט הדברים ר' בפסקה 24 דלעיל), והלה השיב: **"האירוע היה לפני 3 שנים אני לא זוכר שהיא התקרבה אליי ואני התקרבתי אליה"** (ר' בפרוטוקול, עמ' 30 שורה 26 ואילך). עוד הטיח ב"כ המאשימה בנאשם כי הוא מגזים בעניין מספר השכנים שנכחו באירוע, וזאת נוכח העובדה שמאיה ובני הזוג בן דוד דיברו בהודעותיהם על שתי שכנות. הנאשם השיב כי עקב חלופי הזמן הוא אינו יכול לזכור את המספר המדויק והוסיף כי בסמוך לאירוע הוא מסר את גרסתו למשטרה, אך טענותיו לא נחקרו כנראה בשל החלטת המשטרה לסגור את התיק (שם, עמ' 31 שורה 5 ואילך).

31. באשר לאירוע הקודם, כזכור מחודש ינואר 2013, הכחיש הנאשם - כפי שעשה גם בעימות - את עצם קיומו, באומרו: **"אין לי מושג מאיפה האירוע הזה מגיע. אין לי מושג איך נוצר עוד מקרה"** (ר' בפרוטוקול, עמ' 32 שורה 6).

(2) עיקר עדות גב' דנה בן דוד:

32. גב' בן דוד תיארה את עצמה כחברתה של מאיה, עוד מימי התיכון, אשר מתגוררת בסמיכות לבניין. גב' בן דוד ציינה, בחקירתה הראשית, כי היא אינה זוכרת את כל פרטי האירוע, אך המשיכה והוסיפה כלהלן:

ת. חגגנו יום הולדת למאיה, אני, אבי ובעלי יניב. הכנו את השולחן אני ומאיה, אבי ויניב ישבו בסלון. התחלנו לשמוע דפיקות מהרצפה, זה דפיקות שתמיד היינו שומעות אני ומאיה זה לא פעם ראשונה. אבי ירד לראות מה קורה ואני ירדתי איתו.

ש. דיברת על זה שהכנת את השולחן. נטען כאן שאתם באותו ערב עושים רעשים בדירה, שאתם דופקים עם הרגליים על התקרה של השכנות מלמטה, שהתקרה הולכת ליפול. איזה רעש עשיתם שם?

ת. הליכה רגילה.

ש. היה רעש מיוחד שזכור לך מאותו ערב?

ת. שום דבר.

ש. תמשיכי את הסיפור, שמעתם רעשים?

ת. אבי ירד לראות מה קורה וירדתי איתו, לא הספקנו להגיע לדלת של השכנה והיא כבר הייתה בחוץ והיא זרקה משהו והתחילה לצעוק.

ש. את זוכרת מה היא צועקת?

ת. לא.

ש. מה אתם עושים?

ת. לפי מה שזכור לי זכור לי שבעלי ומאיה ירדו חצי קומה, ירדו כמה שכנים שאני לא מכירה אותם (ר' בפרוטוקול, עמ' 32 שורה 25 ואילך).

33. גב' בן דוד טענה כי לכל אורך האירוע היא ראתה את הנאשם, אשר לא פגע במתלוננות באיומים או בסטירה (ר' בפרוטוקול, עמ' 33, שורה 14 ואילך). לדבריה, לא דובר בהתקלות ראשונה עם המתלוננות ואף לא במקרה הראשון שמטרה הוזעקה אליו. בנוסף, כך לגרסתה, המתלוננות גם נהגו להקיט את מאיה בכך שהיו מקללות אותה ברחוב (שם, עמ' 34 שורה 1 ואילך).

34. בחקירה הנגדית הטיח ב"כ המאשימה בגב' בן דוד כי היא מגזימה ומעצימה בתיאור התנהגות המתלוננות בשל חברותה הקרובה עם מאיה, למשל בכך שטענה שהמתלוננת זרקה חפצים; טענה שאינה מופיעה אף בגרסת הנאשם. ואולם, גב' בן דוד שללה את הדברים וטענה כי בעת שנחקרה סיפרה את מה שזכרה (ר' בפרוטוקול, עמ' 35-36).

(3) עיקר עדות מר יניב בן דוד:

35. מר בן דוד, בעלה של גב' בן דוד, סיפר אף הוא סיפור דומה. לדבריו, הוא ואשתו הגיעו למאיה, לארוחת ערב של יום הולדתה, ולא קרה שום דבר מיוחד. אז החלו רעשים בלתי פוסקים מדירת המתלוננות, שנשמעו כמו דפיקות של מקל מטאטא ברצפת דירתה של מאיה; וכדבריו:

זה רעשים שלא הפסיקו, דנה אשתי אמרה למאיה לרדת לדבר איתם שיפסיקו כי זה מרעיש, מאיה שהיה לה איתם בעיות בעבר העדיפה לא לרדת ואבי ירד למטה. אני בשלב הזה הייתי עם מאיה בבית. באיזשהו שלב שמענו צעקות ממש ואני ומאיה ירדנו חצי קומה, יצאנו החוצה, אמרתי למאיה שתקרא להם לעלות חזרה. היא יצאה וירדנו חצי קומה וראיתי את אבי ודנה עומדים מול השכנות וזהו. מאיה אמרה להם לעלות ועלינו חזרה (ר' בפרוטוקול, עמ' 37 שורה 14 ואילך).

36. מר בן דוד הוסיף כי כשירד כאמור הוא ראה את המתלוננות עומדות מול הנאשם ודנה. מר בן דוד שלל אפשרות שהנאשם איים על המתלוננות או תקף אותן, וטען כאמור ששתיהן עמדו על רגליהן. בחקירתו הנגדית עמד מר בן דוד על גרסתו, ושלל את הטענה כי הם הקימו רעשים חריגים כלשהם (ר' בפרוטוקול, עמ' 38).

(4) עיקר עדותה של מאיה:

37. מאיה סיפרה כי היא גדלה בבניין מילדותה, כאשר כיום - לאחר נישואיה לנאשם - עברה להתגורר עמו בחולון. מאיה תיארה את יחסי השכנות העכורים עם המתלוננות, במשך שנים ארוכות. לדבריה, המתלוננות התנכלו לכל בני משפחתה, תוך הגשת תלונות במטרה נגד אביה, נגד אחיה ונגד דודתה.

לטענתה, המתלוננות אף נהגו לקלל אותה בקללות מעליבות ופוגעניות; וכדבריה:

סבתא שלי ז"ל התאבדה לפני כמה שנים ושרפה את עצמה, כל פעם הן מזכירות את זה ואומרות לי הלוואי תישרפי כמו שסבתא שלך נשרפה. לאחי יש בעיה בעיניים הראייה שלו מאוד מדורדרת, כל פעם שהן רואות אותו הן אומרות לו "פגום". גם כל פעם שהן מדמיינות שיש להן רעש הן צועקות את זה מהחלון, פגום, חולדה. זה דברים שמדי יום אנחנו שומעים את זה בלי הפסקה. כל שבת בשעה 6 בבוקר הן שמות קונצרט שכל הבניין יישמע. יש אינסוף הטרדות, אני יכולה לספר פה שעות (ר' בפרוטוקול, עמ' 41 שורה 22 ואילך. ההדגשות הוספו).

38. באשר לאירוע עצמו הכחישה מאיה כי עובר לו הושמעו רעשים חריגים מדירתה והוסיפה: "הן תמיד טוענות שאנחנו מרעשים להן וזה ממש לא נכון" (ר' בפרוטוקול, עמ' 40 שורה 27). לדבריה, לאחר שנשמעו מדירת המתלוננות דפיקות, הנאשם וגב' בן דוד ירדו למטה, ואילו והיא ומר בן דוד ירדו רק לאחר מכן, כששמעו שהצעקות גוברות. בהמשך הוסיפה מאיה ואמרה:

ש. כמה זמן עד שגם אתם יורדים?

ת. ממש מהר, לא יודעת להעריך את זה אבל ממש מהר. אני זוכרת שירדנו אבל גם לא ירדנו עד הסוף, אני ראיתי אחת מהן לא זוכרת את מי עם סיר ביד, אמרתי להם בואו נעלה נזמין משטרה. כבר התקשרתי למשטרה ברגע שעלינו ואמרו לי שהיא הזמינה ניידת (ר' בפרוטוקול, עמ' 39 שורה 30 ואילך).

39. מאיה טענה כי לא היה כל מגע בין הנאשם לבין המתלוננות, כי לא ראתה מי מהן נופלת וכי שכנים נוספים היו עדים לאירוע (ר' בפרוטוקול, עמ' 40 שורה 6 ואילך). בחקירתה הנגדית עמדה מאיה על גרסתה. ב"כ המאשימה הטיח במאיה כי בהודעתה במשטרה מסרה "ירדנו למטה ארבעתנו" - בניגוד לגרסת הנאשם ויתר העדים - והיא השיבה כי ייתכן שהחוקר לא הבין אותה (שם, עמ' 42 שורה 16 ואילך).

40. כשנשאלה מאיה אם ראתה שנזרקו דברים - כטענת גב' בן דוד - היא השיבה בשלילה, אך מיד לאחר מכן הוסיפה: "אבל אני לא ראיתי כלום. אני הגעתי בסוף. הם ירדו, אנחנו ירדנו לאחר מכן, אנחנו לא ירדנו עד הדירה שלה. אנחנו ירדנו חצי מדרגות נקרא לזה, אני זוכרת שאני ראיתי את אחת מהן עם סיר ביד, זה מה שאני זוכרת" (שם, שורה 25 ואילך).

(5) עיקר עדות גב' סרור:

41. לבסוף העידה מטעם ההגנה גב' סרור, אמה של מאיה. גב' סרור לא היתה עדת ראיה לאירוע ועל כן עדותה הינה בעלת רלוואנטיות שולית, ובעיקר נועדה לספר על היחסים העכורים עם המתלוננות וההטרדות הנטענות מצידן.

בחקירתה הנגדית טענה גב' סרור כי המתלוננות בוכות ועל כן מאמינים להן. ב"כ המאשימה הטיח בגב' סרור כי ישנם שכנים בבניין שאישרו שהמתלוננות לא עושות נזק, והיא השיבה שגם בני משפחתה אינם עושים נזק והוסיפה: "אולי איתם הם בסדר אבל איתי היא לא בסדר. 30 שנה אני גרה בבניין הזה וכל הזמן היא עושה לי בעיות. היא רואה את הילד שלי ומקללת אותו, ואת הבת שלי" (ר' בפרוטוקול, עמ' 44 שורה 32).

(6) מוצגי ההגנה:

42. מטעם ההגנה הוגשו גם מספר מוצגים, שלחלקם התייחסו במהלך הדיון עד עתה. חלק מהמוצגים נוגעים לתיעוד תלונות רבות שהגישו המתלוננות נגד בני משפחת סרור, שנגנזו כולן.

43. מבין מוצגי ההגנה יש לצייץ את מכתבו של קצין אח"מ תחנת שכונות מיום 6.8.13, שנכתב במענה לפנייה ממנהל נציבות תלונות הציבור, בו נכתב כלהלן:

1. תיק החקירה בנידון מספרו... טופל בתחנת שכונות, עניינו סכסוך שכנים שהוביל לאלימות בין המעורבים.
2. לציין כי החוקרת אשר פתחה את תיק החקירה מציינת כי אין סימני אלימות על המתלוננת, אולם עקב בקשתה זומן צוות מד"א לתחנה והנ"ל פונתה לבית החולים, כאמור כשאין סימני אלימות על גופה הנראים לעין.
3. כאשר מדובר ברף אלימות נמוך, ומדובר בהודעת המתלוננת כנגד הודעת החשוד, נגזז התיק בעילה - חוסר עניין לציבור בהמשך הטיפול המשטרתי בתיק.
4. לציין כי (ה)חשוד נחקר באזהרה ואירוע זה נרשם לחובתו במרשם הפלילי.
5. טרם אירוע זה לחשוד לא היה עבר פלילי כלל.
6. התיק מועבר לעיון ראש לשכת חקירות מרחב יפתח לעיונו בבקשת הערר והחלטתו על המשך הטיפול בתיק (ר' נ/7. ההדגשות הוספו).

דיון והכרעה:

ד.

44. לאחר ששמעתי את עדויות העדים שהעידו לפניי והתרשמתי מעדויותיהם, ולאחר שעיינתי במוצגים שהוגשו לפניי ושמעתי את סיכומי ב"כ הצדדים בכתב ובעל-פה, אני קובע כי בסופו של יום נותר ספק סביר בשאלת אשמתו של הנאשם בעבירה בה הוא הואשם לפניי. מספק זה זכאי הנאשם ליהנות ועל כן דינו הוא לזיכוי.

הדמיון בין גרסת המתלוננת לבין גרסת האחות והשלכותיו:

(1)

45. גרסאות המתלוננות - כביטויין בהודעות שנגבו מהן במסגרת השלמת החקירה ביום 25.8.13 (נ/2) ות/2) - הינן דומות עד מאוד, החל מאופן תיאור הרעש שנשמע עובר לאירוע, המשך בירידתו של הנאשם "בשקט", עשיית תנועה של "שחיטה" ו"טפו", וכלה בפגיעה במתלוננת שגרמה לנפילת משקפיה ולאחר מכן לבחילות ולעליית לחץ הדם.

גם עדויותיהן של המתלוננות בבית המשפט התאפיינו בביטויים דומים מאוד, כגון תיאור התנהגות בני משפחת סרור כ"פוגרומים" או הסבר לדמיון בין גרסאותיהן כנובע מבעיות בשליטה בשפה העברית (לגבי המתלוננת, ר' בפסקה 17 דלעיל; לגבי האחות, ר' בפסקה 22 דלעיל).

46. מקובל עלי טיעון ב"כ המאשימה, בסיכומי, כי לא הונח לפניי בסיס ראייתי המאפשר לקבל את טענת ההגנה בדבר תיאום גרסאות בין המתלוננות ועל כן יש לדחות טענה זאת.

יחד עם זאת, המתלוננת אישרה, בהגינותה, כי המתלוננות קיבלו לידיהן - במסגרת הערר שהגישו - את עיקר חומרי החקירה שנאספו, וכי הן אף שוחחו ביניהן אודות כך (ר' בפסקה 17 דלעיל. באשר לקבלת חומרי החקירה על ידי המתלוננות ר' גם במכתב המתלוננת נ/3א).

בנסיבות הספציפיות של המקרה דנא אמנם נראה כי מדובר בהתנהגות טבעית של שתי מתלוננות המתגוררות יחדיו באותה הדירה, להבדיל מתיאום גרסאות מתוכנן, אך המשמעות המעשית של הדברים היא שקשה לומר כי

הובאו לפני שתי עדויות תביעה עצמאיות ולמצער קיים ספק סביר בעניין זה.

47. כידוע, במשפטנו אין מניעה להרשיע נאשם על סמך עדות יחידה בלבד. יחד עם זאת, הלכה היא כי בית משפט הדן בפלילים לא ירשיע אדם על סמך עדות יחידה אלא אם כן הזהיר את עצמו כי מדובר בעדות יחידה, שלגביה חייב בית המשפט להקפיד קפידה יתירה ולשאול את עצמו אם בנסיבות העניין אמנם אפשר לסמוך עליה ולהרשיע אדם על פיה (ר' י' קדמי, **על הראיות** (מהדורה משולבת ומעודכנת, תש"ע-2009), חלק ראשון, בעמ' 472. ר' ביתר הרחבה בת"פ 9966-07-13 **מדינת ישראל נ' אצור** (2013), בפסקה 21 ואילך להכרעת הדין).

נוכח כל שפורט לעיל ישנו כאמור למצער ספק סביר בשאלה אם הובאה בפני בית המשפט במקרה דנא יותר מעדות תביעה אחת. לפיכך יש לנקוט כאן בזהירות המתקרבת לזו הנדרשת בעת בחינת עדות יחידה.

(2) הקשיים בעדות המתלוננת:

48. והנה, בעדות המתלוננת, שהינה כאמור עדות כמעט-יחידה, נפלו ליקויים. **ראשית**, בהודעתה הראשונה (מיום האירוע, נ/1) תיארה המתלוננת את תחילת האירוע בכך שהנאשם "**דפק בדלת חזק פתחתי לו את הדלת הוא התחיל לצעוק עליי... ואמר שהוא יהרוג אותי**" (לציטוט המלא ר' בפסקה 5 דלעיל), בעוד שבעדותה לפני טענה המתלוננת כי היא פתחה את הדלת מיזמתה לצורך הקמת רעשי תגובה ורק אז ירד הנאשם לקומת דירת המתלוננת.

49. כשנשאלה המתלוננת אודות סתירה זו - שהינה סתירה מהותית משום שהיא נוגעת לשאלה כיצד התחיל האירוע - היא מיד טענה שמדובר ב"**ערבוב**" בין האירוע דנא לבין האירוע הקודם (ר' בפסקה 14 דלעיל). ואולם, קשה לקבל הסבר זה. בגין האירוע הקודם הוגשה תלונה נפרדת ולא ברור מדוע דווקא שתי תלונות אלה יתערבבו להן האחת בשנייה, בפרט כשהתלונה בגין האירוע הקודם הוגשה על ידי האחות ולא על ידי המתלוננת (ר' בנ/11).

לא זו אף זו, בעדותה הראשית לפני טענה המתלוננת כי באירוע הקודם הנאשם "**לא אמר מילה**" (ר' בפסקה 11 דלעיל), בעוד שבהודעתה הראשונה טענה המתלוננת שהנאשם צעק עליה ואמר לה שיהרוג אותה; ועל כן לא מובנת הטענה כי בהודעה הראשונה מתואר כביכול האירוע הקודם.

50. **שנית**, גרסת המתלוננת נראית כמועצמת הן בכל הקשור לתיאור התנהגות בני משפחת סרור והן בתיאור הפגיעות שנגרמו לה, לטענתה, במהלך האירוע. את התנהגות בני משפחת סרור השוותה המתלוננת בעדותה ל"פוגרומים", ובמקום אחד אף הסמיכה את מעשיו של מר סרור למעשיו של "היטלר" (ר' בפסקה 19 דלעיל); תיאור מופרז על פניו, אף לפי גרסתה.

את פגיעותיה תיארה המתלוננת כפגיעות חמורות שכללו נפיחות בפנים, לחץ דם ובחילות, שריטה במרפק ואף קשיי אכילה במשך שלושה שבועות (ר' בפסקה 16 דלעיל). כל זאת, הגם שעל פי דיווחי השוטרים לא נראו על המתלוננת סימני אלימות כלשהם והזמנת האמבולנס - לאחר שהמתלוננת כבר הגיעה בכוחות עצמה לתחנה - נעשתה רק בשל בקשת המתלוננת.

51. בקיבוץ של נסיבות אלה יש אפוא כדי להקשות על קביעת עובדות האירוע דנא ברמת הוודאות הנדרשת בפלילים. לפיכך מתעורר במקרה זה ספק סביר בשאלת אשמתו של הנאשם בביצוע העבירות שבהן הוא הואשם לפני.

(3) מחדלי החקירה הנטענים:

52. בסיכומיו בכתב הרחיב ב"כ הנאשם בטיעונים אודות מחדלי חקירה, כאשר את עיקר חיציו בהקשר זה כיוון לכך שהחקירה בזמן אמת בוצעה באופן חלקי בלבד. ב"כ הנאשם טען, בין השאר, כי הגם שהנאשם מסר על עדים רבים לאירוע - הן בני הזוג בן דוד והן שכנים - לא נגבו עדויות מבני הזוג בן דוד (שנחקרו רק במסגרת השלמת חקירה, זמן ניכר לאחר האירוע) ואף לא נעשה מאמץ כלשהו לאיתור השכנים הרלוואנטיים, כך שבסופו של דבר לא ניתן היה לגבות מהם עדויות.

53. בסיכומיו בעל-פה מיתן ב"כ הנאשם את ביקורתו זו, בציינו שהיעדר החקירה נבע מההחלטה המידית לסגור את התיק על רקע ה"היסטוריה" של הצדדים; ואכן בנסיבות אלה ספק אם ניתן לראות בהיעדר המשך החקירה משום מחדל של הרשות החוקרת.

יחד עם זאת, והגם שלא מדובר במחדל חקירה, מדובר בחסר ראייתי ברור, שכן חקירת טענת הנאשם בדבר עדי ראייה התבקשה-ממש בנסיבות העניין, בפרט בהתייחס לשכנים שהינם לכאורה עדים ניטראליים ועל כן עדויותיהם היו עשויות לסייע מאוד בבירור עובדות המקרה. חסר ראייתי זה ודאי שאין לזקוף לחובת הנאשם, שהרי הוא לא נגרם בעטיו של הנאשם, ועל כן יש בו כדי לתמוך במסקנת הזיכוי.

ה. סוף דבר:

54. העולה מכל המקובץ הוא שבמקרה דנא לא ניתן לקבוע, ברמת הוודאות הנדרשת בפלילים, מה בדיוק אירע בפתח דירת המתלוננות במהלך האירוע מושא כתב האישום.

מעבר לספקות העולים מתוך ראיות המאשימה עצמן, כפי שפורטו לעיל, יש להזכיר גם את גרסתו המכחישה של הנאשם, שאין מחלוקת כי הינו אדם נורמטיבי שלא דבק בו רבב פלילי. בנוסף, גרסתו המכחישה של הנאשם נתמכה על ידי לא פחות משלושה עדי הגנה. אכן, ניתן לראות בעדים אלה עדים שיש להם עניין, ולו מסוים, בתוצאות המשפט, בהיותם מקורבים לנאשם. יחד עם זאת, אין בכך כדי לשלול כל משקל מעדויותיהם, בפרט כשכולם עשו רושם של אנשים מן היישוב ואף לא נטען לפניי אחרת.

55. אשר על כן החלטתי, כאמור ברישא להכרעת הדין, לזכות את הנאשם מהעבירות שבהן הוא הואשם בכתב האישום.

ניתנה היום, כ"ג סיוון תשע"ו, 29 יוני 2016, במעמד הצדדים.